

3. Søndag efter Helligtrekonger 2025 – Første tekstrække

*Må min munds ord og vore hjertes tanke
være dig til behag, o Gud. Amen.*

Det handler om TROEN i dag,
og det handler om noget helt centralt i troen,
nemlig, at det ikke altid er let -
særligt ikke når det kommer til troen på det gode.

Der er en hårdhed i verden, der kan gøre det svært
at høre Paulus' ord om at gengælde ondt med godt.
Der er en fremmedgørende forråelse, der i hvert fald kan give MIG en oplevelse af,
troen IKKE altid er klippefast.
Den kan vakle, smuldre, rystes.

Men at tro ER, som Søren Kierkegaard udtrykte det,
at skulle springe -
At tage troens spring og kaste sig ud på de 70.000 favne –
i tillid til, at Gud holder fast.
Og dét kan godt give rystende knæ!

Det er nok ikke gået nogens næse forbi,
at USA i den forløbne uge fik indsat den 47. præsident –
Donald John Trump.
En mand, som MANGE har sat deres lid til,
men også en mand, der for rigtig mange verden over
i den grad står som et billede på en ny form for forråelse,
Trumps mange udtalelser kan virkelig medføre splittelse,
inducere harme, bringe sind i kog og endda til tider
næsten fremmer en tvivl på det gode.

Jeg tænker derfor også, at det nok var med rystende knæ,
at den episkopale biskop i Washington,
pastor Mariann Edgar Budde, ved gudstjenesten dagen efter indsættelsen på Capitol,

adresserede Amerikas præsident og hans vicepræsident DIREKTE i sin forkyndelse af evangeliet; og i Guds navn bad hun ham vise nåde -

Mod alle dem, der nu er bange efter han er kommet tilbage til magten - de homoseksuelle og de transkønnede - de mange indvandrere, der på trods af deres manglende dokumentation er med til at få Amerikas samfund til at hænge sammen, og som er gode naboer og trofaste medlemmer af kirkerne, moskéerne og templerne. Hun bad præsidenten vise alle de børn nåde, der nu lever med frygten for at blive frataget deres forældre.

Biskoppen bad ham vise barmhjertighed overfor de fremmede, og hun sluttede sådan her:

Vores Gud lærer os, at vi skal være barmhjertige overfor den fremmede, for vi var alle engang fremmede i dette land.

Må Gud give os styrke og mod til at ære ethvert menneskes værdighed, til at tale sandheden til hinanden i kærlighed,

og gå ydmygt med hinanden og vores Gud, til det bedste for alle mennesker, i denne nation og i verden. Amen.

Det var modige ord sagt af den spinkle, kvindelige biskop til én af verdens mægtigste mænd.

Men disse ord handler sådan set ikke bare om en præsidents ansvar for at vise nåde og beskytte den fremmede.

Evangeliets tiltale er jo altid til os.

Vi har selvfølgelig ikke så meget magt eller så stort et ansvar som hverken en statsminister eller en præsident.

Men vi har ansvar præcis dér, hvor det står i vores magt at vise nåde og barmhjertighed overfor den udstødte og fremmede – Den fremmede flygtning og indvandrer, der er flygtet fra krigszoner og forfølgelser og klimaforandringer, der har gjort deres liv til et helvede.

Men bønnen lyder også til os om at vise nåde mod dem, der er så helt igennem anderledes fra os i deres meninger og holdninger.

Dem, der sårer og forstyrrer og tegner udenfor stregerne.

Dem, der gør ondt – mod dem,
skal det onde gengældes med det gode.

Og dét er ikke altid nemt –
Kan vi overhovedet tillade os at tro, vi selv altid de gode?
Vi må tage springet – i troen.
Med tomme hænder må vi tage imod Guds ord
og høre Jesu tale til os,
når han rækker sin hånd ud, rører ved os og siger:
»Jeg vil, bliv ren!« - i tillid til, at det er nok.

Vi må tage imod evangeliet, der aldrig bare en sovepude – men som OGSÅ river og
kradser og foruroliger.
For Evangeliet gør os også modige – og det giver os håb,
så vi tager ansvaret og magten dér, hvor vi har den.

Også selv om det koster.

For det gør det jo – og det gjorde det også for kvindelige biskop, som efter sin tale til
Trump og hans kreds,
er blevet lagt for had og nedgjort - ikke bare af præsidenten, men også af
konservative kristne kirker –
ja, selv danske tidehvervske præster har været ude med riven!

Men i tillid til Gud gav hun slip på sit eget, på sin frygt,
på sine karriereovervejelser og diplomatiske forbehold,
og så tog hun troens spring
og forkyndte dét Evangelium, der lærer os alle
om en grænseløs kærlighed, nådighed og barmhjertighed.

Den lære i sig selv er ikke altid bare lige til for os
at formå at leve op til, men dér er det jo så,
at troen OGSÅ netop lærer os at give slip på alt det,
jeg selv kan formå og kontrollere og præstere,
for derimod at tage imod fra Gud –
med tomme hænder og i tillid til, at det er nok.

At tro er at modtage livet, frelsen, evigheden, trøsten, modet – uden at have noget at give til gengæld

- i tillid til, at det er nok.

Det er også dét, vi hører om i dagens evangelium,
hvor to fremmedgjorte mennesker,
der intet har at komme med,
med tomme hænder - i tillid til Jesus beder om hans hjælp.

Den ene er spedalsk og den anden en romersk officer -
to mennesker, der på ingen måde regnes med
som det gode selskab eller som en del af Israels folk:
en uren og en fremmed soldat fra besættelsesmagten.
Mennesker, som i datidens samfund, blev gået en stor bue udenom af andre raske og
retskafne jødiske borgere.

Men Jesus går aldrig udenom os mennesker,
og i stedet for at støde den spedalske bort rækker han sin hånd frem og rører ved ham,
som ingen andre vil røre,
og han helbreder ham.

”JEG vil! Bliv ren,” siger han,
og med sin berøring omstøder Jesus den dom,
som mennesker har udtalt over den spedalske på Guds vegne, og sygdommen,
dommen og døden tages fra ham,
og livet gives tilbage til ham.

Og det samme sker for tjeneren til den mand, Officeren,
der kommer og i tillid til Jesu magt beder om hjælp -
selvom han godt ved,
at han som del af den romerske besættelsesmagt også er uren.
Og Jesus giver dem sit ord, sin hjælp.
Han er fløjtende ligeglad med,
hvad andre tænker om disse to mennesker!

Menneskers skel gælder ikke i Guds øjne.
Her gælder det, at ethvert menneske,
der kaldes urent og fortabt, skal findes og favnes og frelses.

Guds hjælp og nådighed skal nå alle,
der kommer til ham med tomme hænder og modtager i tillid.

Det har vi brug for at øve os i.

Tilliden til, at Gud altid vil det gode,

at han ser det gode i os, fordi vi er hans,

og Guds nåde og kærlighed og omsorg er nok

til at holde os oppe, når vi kaster os ud på de 70.000 favne.

OGSÅ når vi gør det med rystende knæ eller et hjerte fuldt af sorg og skuffelse og tvivl –

trætte af verden, af hårdheden, onskaben og forråelsen.

Det er ikke altid let.

Og netop derfor er det også så vigtigt,

igen og igen at kunne vende tilbage til det her hus,

for at høre ordene om den Gud,

der viste sit ansigt i Jesus Kristus

og med sin død og opstandelse OPHÆVEDE alle de grænser, som vores skyld og mørke, splittelse, tvivl og død ellers ville sætte.

Og ja, *At Tro* er at kaste sig ud på de 70.000 favne,

men om vi har taget springet

eller om vi endnu sidder dér på kanten, på kirkestolen

og finder det oprigtigt svært,

at leve op til ordene om at gengælde det onde med det gode –

så er der plads - også til os - til dig og mig,

hvadend vi er biskop, præsident, fremmed eller helt almindelig Brøndbyborger,

fuldstændig ligesom der var plads til den spedalske og officeren.

Enhver, der kommer til Gud,

skal ikke blive gjort til skamme,

og Kristus elsker også altid dem uden for grænserne -

han ser det gode i dem,

der med deres liv har tegnet uden for stregerne.

Han rører de urørlige,
han lukker os ind i sin kreds og sin favn,
og giver os af sit mod og håb,
for at oprejse os til liv og frihed og glæde –
for at lægge sin hånd på dig,
for intet sår, du bærer, ingen tvivl – ej heller på det gode,
kan få ham til at trække hånden til sig.

For det siger vi:

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud.

Fader, Søn og Helligånd.

Du, som er og bliver én sand treenig Gud.

Højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. AMEN